

bort fra den, og jeg troer, at den foreslaaede Lov, saaledes som den nu foreligger, vil tilfredsstille alle billige og berettigede Fordringer paa Landet, medens den efter min Formening paa ingen Maade vil gjøre Kjøbstæderne den ringeste Skade mere, end den nuværende Tilstand allerede gjør dem.

Nielsen: Jeg vil blot tillade mig at yttre, at dersom ærede Medlemmer maatte være tilbøielige til at stemme for det Vædringsforslag, jeg har stillet til § 3, saa troer jeg ikke, at de skulde lade sig afholde deraf ved de Bemærkninger, den ærede Ordfører fremsatte om, at der skulde være en Modsigelse mellem Vædringsforslaget og Indholdet af Næringslovens § 72. Thi, naar der staaer i § 72: „Afgiften bliver lige for Alle, uden Hensyn til Beskaffenheden og Omfanget af Enhvers Næring“, og Vædringsforslaget derimod gaar ud paa, at Afgiften ikke skal være lige for Alle, men sættes forskjelligt, saa vil jo altsaa, hvis mit Vædringsforslag vedtages, Indholdet af § 72, forsaavidt Krohold angaaer, derved være forandret; og naar det hedder, at Afgiften svares uden Hensyn til Fattigheds eller Næringsstat eller hvilkensomhelst anden Afgift, Vedkommende ellers har at erlægge, saa troer jeg ikke, at denne Bestemmelse er uforenelig med Vedtagelsen af Vædringsforslaget. Forsaavidt der ved Lovforslaget vil foregaae Forandringer i Loven af 1857, navnlig i dens § 72, saa er dette jo netop bemærket ved de sidste Ord i Lovforslagets § 5, idet det der hedder: „medens iøvrigt de gjældende Bestemmelser i denne Lov forblive i Kraft, forsaavidt de ikke ved nærværende Lov ere forandrede.“ Udvalget har rigtigt nok i dets Forslag under Nr. 11 foreslaaet, at disse Ord skulde udgaae, men jeg troer det rettest, at de blive staaende, og agter derfor for mit Vedkommende ikke at stemme for dette Vædringsforslag.

Ordføreren: Det paahviler jo Ordføreren at afslutte Discussionen, men jeg an-

tager imidlertid, at de fleste af Vædringsforslagene kunne anses for saa grundig drøftede, at det vilde være yderst overflødig, om jeg nu vilde sige noget Videre desangaaende. Jeg skal derfor indskrænke mig til at fremsætte en enkelt Bemærkning ligeoverfor den ærede Minister angaaende den Consens fra Finansministerens Side, som jeg havde omtalt, at der forelaa med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 12. Jeg maa i saa Henseende bemærke, at jeg ganske vist ikke tør sige, hvorvidt Finansministeren er meget gunstig eller mindre gunstig stemt for en saadan Indrømmelse, men at det dog er et Factum, at Finansministeren har indvilget i, at et saadant Forslag maatte fremkomme, og for mig personlig har udtalt, at han ingen Indvendinger vilde gjøre derimod fra den fiscale Side. Dette Factum havde det maaskee været min Pligt, da jeg frede Betænkningen, at optage i samme, men da jeg ikke har gjort det, maae mine Udtalelser derom her i Thinget, som supplerende Betænkningen, vel i ethvert Tilfælde, forekommer det mig, være tilstrækkelige. — Da den ærede Minister for omtalte en Ytring af mig om, at han vilde have dette Spørgsmaal henviist til Kjøbstadcommissjonen, saa troede jeg, at han vilde slutte med at sige: „Men, naar der saa fremkommer Forslag derom fra den nævnte Commissjon, vil det ogsaa faae min vægtige Understøttelse.“ Jeg tager gjærene imod en Verel som Betaling, naar den bærer et godt Navn, og havde den ærede Minister i saa Henseende tilbudt sit, saa skulde det have været mig ligesaa kjær som Valuta. Men den ærede Minister sluttede ifkun med at sige, at, naar Commissjonen saa havde udtalt sig, saa kunde jo Spørgsmaalet komme frem. Det vil altsaa ikke ved Hjælp af Commissjonen være kommet et eneste Skridt videre end til det Uffire, at det kan komme frem, hvad der jo allerede er Tilfældet nu. At det virkelig skulde gjøre den foreslaaede Lov til noget ganske Andet og skulde gjøre den mindre modtagelig, at der i